

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **B.** so sídlom v B., proti žalovanej **P. K.**, bývajúcej v B., zastúpenej Mgr. J. P., advokátom v B., **o vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 10 C 16/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. februára 2012 sp. zn. 15 Co 364/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava V rozsudkom zo 7. júna 2010 č.k. 10 C 16/2007-99 uložil žalovanej povinnosť vypratať 3-izbový byt č. X. na X.. poschodí obytného domu v B., do 30 dní od právoplatnosti rozsudku, bez nároku na bytovú náhradu. Žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v sume 99,50 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vychádzal z ustanovenia § 711 ods. 1 písm. d/ a § 712a ods. 3 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že návrh je dôvodný, pretože žalovaná neplatila úhrady za plnenia spojené s užívaním bytu, za čo jej žalobca výpoveďou z 19. februára 2007 vypovedal nájom bytu. Výpoveď bola doručená žalovanej 16. marca 2007, pričom žalovaná nepodala na súd návrh na určenie neplatnosti tejto výpovede. Od uplynutia výpovednej doby, t.j. od 30. júna 2007, žalovaná tak byt užíva bez právneho dôvodu, preto jej súd uložil povinnosť byt vypratať. Žalovaná nemá nárok na bytovú náhradu vo forme náhradného ubytovania, pretože nepreukázala, že bola v hmotnej núdzi a nebola preukázaná ani existencia dôvodov hodných

osobitného zreteľa, na základe ktorých by jej vzniklo právo na bytovú náhradu vo forme prístrešia. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 13. februára 2012 sp. zn. 15 Co 364/2010 na odvolanie žalovanej, potvrdil rozsudok prvostupňového súdu a žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil § 710 ods. 1 a 3, § 711 ods. 1 písm. d/, § 711 ods. 6 a § 712a ods. 3 Občianskeho zákonníka. Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že žalobca dal žalovanej výpoveď nájmu bytu dôvodne, neplatnosti výpovede sa žalovaná na súde nedovolala a dňom 30. júna 2007 tak stratila právny dôvod bývania v predmetnom byte a preto rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým uložil žalovanej povinnosť byt vypratať tak bolo správne. Námietku žalovanej týkajúcu sa odňatia jej možnosti konať pred súdom tým, že súd prvého stupňa pojednával 7. júna 2010 v jej neprítomnosti nepovažoval za dôvodnú, keď svoju neprítomnosť na pojednávaní neospravedlnila. Uviedol tiež, že žalovanej by vznikol nárok na bytovú náhradu za predpokladu preukázania, že najneskôr k 30. júnu 2007 bola v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, čo však nepreukázala a do spisu založila len rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 3. októbra 2011, ktorým jej bola priznaná sociálna dávka, teda rozhodnutie vydané viac ako 4 roky po skončení nájomného pomeru. Žalobcovi náhradu trov konania s poukazom na ustanovenie § 224 ods. 1 a 142 ods. 1 O.s.p. nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Žalovaná podala proti tomuto rozsudku dovolanie, ktorého prípustnosť odvodzovala z ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. a dôvodnosť z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., že konanie bolo postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Ohľadne odňatia možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. uviedla, že súd prvého stupňa prejednal vec a vo veci rozhodol na pojednávaní v jej neprítomnosti napriek tomu, že neboli naplnené podmienky na takéto prejednanie a podľa § 120 ods. 1 nevykonal aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a bolo by nimi preukázané, že žalovanej nemožno uložiť byt vypratať bez bytovej náhrady. Vzhľadom na nevykonanie týchto dôkazov dospel súd k nesprávnomu právnomu záveru, že žalovaná má byt vypratať bez bytovej náhrady, pričom odvolací súd považoval za irelevantné, že v hmotnej núdzi sa žalovaná nachádza v čase jeho rozhodovania. Zároveň navrhla odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

Žalobca nevyužil právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovanej.

Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil splnenie predpokladov pre odloženie vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia v zmysle § 243 O.s.p. a v súlade s ustálenou praxou tohto súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.) skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré v zmysle § 236 a nasl. O.s.p. možno napadnúť dovolaním.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom nevyslovil prípustnosť dovolania, a nešlo ani o prípad, že by sa odvolací súd v tejto veci odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu. Keďže dovoláním napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu nevykazuje niektorý zo znakov uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., je zrejmé, že ide o prípad, v ktorom Občiansky súdny poriadok dovolanie podľa citovaného zákonného ustanovenia nepripúšťa.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti potvrdzujúcemu rozsudku, ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, prekážku vo veci právoplatne rozhodnutej, alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska ustanovenia § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonnom ustanovení skutočne trpí.

Žalovaná v dovolaní nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

So zreteľom na obsah dovolania, dovolací súd osobitne skúmal, či v konaní (ne)došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 237 písm. f/ O.s.p.).

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 101 ods. 2 O.s.p. súd pokračuje v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Citované zákonné ustanovenie umožňuje súdu, aby na pojednávaní prejednal vec v neprítomnosti účastníka za predpokladu, že tento bol na pojednávanie riadne predvolaný, a že na pojednávanie sa nedostavil a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie. O odročenie pojednávania musí teda účastník konania (zástupca) požiadať (nestačí neúčast' len ospravedlniť) a žiadosť o odročenie pojednávania musí byť súčasne podložená „dôležitým dôvodom“. Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania, posudzuje súd vždy podľa konkrétnych, individuálnych okolností prípadu.

Pokiaľ žalovaná namieta odňatie možnosti konať pred súdom prvého stupňa tým, že súd 7. júna 2010 na pojednávaní vec prejednal a rozhodol v jej neprítomnosti, je potrebné poukázať na skutočnosť, že okresný súd nariadil pojednávanie, na ktoré žalovanú riadne a včas predvolal (por. doručenkou pripojenú k č.l. 89). Žalovaná mala možnosť zúčastniť sa pojednávania a vyjadriť sa k veci, ktorú možnosť však nevyužila, na pojednávaní sa nezúčastnila, svoju neúčast' neospravedlnila, a nepožiadala o odročenie pojednávania. Okresný súd preto podľa § 101 ods. 2 O.s.p. rozhodol, že bude pojednávať v jej neprítomnosti.

Ak za tohto stavu prvostupňový súd vec prejednal v neprítomnosti žalovanej, neporušil tým žiadne procesné ustanovenie a právo patriace žalovanej ako účastníčke konania. Súd procesným postupom, ktorý zvolil, neodňal žalovanej možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd na tomto mieste len pre úplnosť zdôrazňuje, že ospravedlniteľným dôvodom neprítomnosti na pojednávaní nemôže byť v žiadnom prípade oznámenie iného účastníka, že sa nezúčastní pojednávania, resp., že požiada súd o odročenie pojednávania, pretože je výlučne v kompetencii konajúceho súdu rozhodnúť o tom, či sa pojednávanie (ne)uskutoční. Navyiac, v prejednávaní veci žalovaná mala mať takúto informáciu od zástupcu účastníka, voči ktorému už bolo konanie zastavené, t.j. už nebol účastníkom konania (pôvodne žalovaný 1/ - bývalý manžel žalovanej - pozn. dovolacieho súdu). Dôvod prípustnosti dovolania z tohto dôvodu nie je teda daný.

Dovolateľka ďalej odňatie možnosti konať pred súdom vyvodzovala z ustanovenia § 102 ods. 1 O.s.p. spočívajúce v tom, že súd prvého stupňa „si svojím postupom neobstaral

podklady potrebné pre dokazovanie o celej prejednávanej veci, ktorej súčasťou je i otázka bytovej náhrady...“.

Z ustanovenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky vyplýva, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Občiansky súdny poriadok upravuje postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov, ako aj výchova na zachovávanie zákonov, na čestné plnenie povinností a na úctu k právam iných osôb (§ 1 O.s.p.).

Podľa § 3 O.s.p., občianske súdne konanie je jednou zo záruk zákonnosti a slúži na jej upevňovanie a rozvíjanie. Každý má právo domáhať sa na súde ochrany práva, ktoré bolo ohrozené alebo porušené.

Z ustanovenia § 6 O.s.p. vyplýva, že v konaní postupuje súd v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Z ustanovenia § 122 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dokazovanie súd vykonáva na pojednávaní, ak neboli splnené podmienky na vydanie rozhodnutia bez ústneho pojednávania.

Podľa § 132 O.s.p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Skutočnosť, pre ktorú je v zákone ustanovená domnienka, ktorá pripúšťa dôkaz opaku, má súd za preukázanú, pokiaľ v konaní nevyšiel najavo opak (§ 133 O.s.p.).

Z ustanovenia § 153 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že súd rozhodne na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré neboli medzi účastníkmi sporné, ak o nich alebo o ich pravdivosti nemá dôvodné a závažné pochybnosti.

Zákonná úprava obsiahnutá v ustanovení § 120 O.s.p. rešpektuje zásadné rozdiely medzi sporovým a nespоровým konaním. Zároveň akceptuje tú skutočnosť, že vzhľadom k povahe oboch týchto konaní dokazovanie v sporovom konaní je založené na iných základoch, ako dokazovanie v konaní nespоровom. Sporové konanie je ovládané prejednávacou zásadou, ktorá je tradične historicky chápaná tak, že tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. To znamená, že iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov zaťažuje zásadne účastníkov a ukladá im povinnosť označiť dôkazy k preukázaniu ich tvrdení. Účastník má preto povinnosť tvrdenia (§ 79 ods. 1 O.s.p.) a povinnosť dôkaznú. Táto skutočnosť ale neznamená, že zákonná úprava sa zrieka zásady materiálnej pravdy. Táto zásada, ako protipól zásady formálnej pravdy, je naďalej súčasťou nášho civilného procesu a je vyjadrená v ustanovení § 153 ods. 1 O.s.p.

Zákon v ustanovení § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p. vychádza z toho, že súd nie je pri vykonávaní dôkazov odkázaný len na formálny návrh účastníka na vykonanie dôkazu, ale pripúšťa možnosť vykonať aj iné, než účastníkmi konania nenavrhované dôkazy. Ich vykonanie však podmieňuje ich výnimočnosťou, ako aj ich nevyhnutnosťou pre rozhodnutie vo veci. Ide teda o také dôkazy, ktoré vyplynú z doterajšieho priebehu konania bez toho, aby zákon ukladal súdu povinnosť takéto dôkazy vyhľadávať. Pritom právo súdu vykonať aj účastníkmi konania neoznačené a nenavrnuté dôkazy zostáva len v polohe možnosti a nie povinnosti. Je preto na súde, aby v každom konkrétnom prípade posúdil, či výnimočne vykoná aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Z uvedeného teda vyplýva, že ak dôkaz potrebný a nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci vyjde v priebehu konania najavo (súd má o ňom vedomosť), bez ohľadu na návrhy účastníkov konania môže a zároveň aj musí súd výnimočne takýto dôkaz vykonať. Súd po takýchto dôkazoch nepátra, pretože je vecou účastníkov konania, aby ich vykonanie navrhli a aby sa starali o svoje práva.

V tejto súvislosti považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné uviesť, že základný princíp nezávislosti súdu je potrebný dôsledne aplikovať aj na postup súdu

obsiahnutý v ustanovení § 120 ods. 1 veta tretia O.s.p., a v každom štádiu konania zvážiť, ktoré dôkazy vzhľadom k uplatňovanému petitu je treba výnimočne a nevyhnutne vykonať pre rozhodnutie vo veci. Takýto výklad uvedeného ustanovenia nie je ani v rozpore so všeobecne uznávanou a v praxi súdov aplikovanou a nespochybňovanou skutočnosťou, že súd nie je povinný vykonať všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania, keď ich vykonanie (nevykonanie) záleží na jeho hodnotení (§ 132 O.s.p.).

Z obsahu spisu pritom jednoznačne vyplýva, že žalovaná si svoju povinnosť – tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy – v konaní riadne **neplnila**, pretože v celom konaní pred súdom prvého stupňa nielenže nenavrhol žiaden dôkaz vykonať, ale ani netvrdila skutočnosť týkajúcu sa jej hmotnej núdze, nepodala v konaní žiadne písomné vyjadrenie a účinne sa vyhýbala pojednávaniu tým, že nepreberala súdne zásielky, a v konaní pred súdom prvého stupňa sa nezúčastnila ani na jednom pojednávaní. Vzhľadom k tomu, že až v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa z 22. júla 2010 (č.l. 106) žalovaná uviedla, že od roku 2003 je nezamestnaná, odvolací súd vyzval žalovanú na pojednávaní 23. januára 2012, aby v stanovenej lehote predložila súdu dôkaz o tom, že z objektívnych dôvodov sa ocitla v hmotnej núdzi (por. č.l. 155). Na pojednávanie odročené za týmto účelom sa žalovaná ani jej právna zástupkyňa nedostavila a na túto výzvu súdu žiadnym spôsobom nereagovala, pričom v spise sa nachádza len rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava z 3. októbra 2011, z ktorého vyplýva, že žalovaná požiadala podaním z 5. augusta 2011 o pomoc v hmotnej núdzi (t.j. viac ako rok po podaní odvolania), v evidencii nezamestnaných je evidovaná od 6. júla 2011, v dôsledku čoho jej bol príspevok vo výške 118,30 Eur priznaný od 1. augusta 2011.

Ako bolo vyššie uvedené, Občiansky súdny poriadok účastníkovi konania priznáva právo vykonanie určitého dôkazu navrhnúť. Toto procesné oprávnenie žalovaná v danej veci využila až v odvolacom konaní (nebolo jej odňaté) a odvolací súd jej aj umožnil predložiť súdu dôkaz na skutočnosť ňou tvrdenú. Najvyšší súd Slovenskej republiky však na tomto mieste považuje za potrebné zdôrazniť, že ani prípadné nevykonanie takéhoto dôkazu nemalo by za následok žalovanou tvrdenú vadu konania a za tým účelom poukazuje na svoje rozhodnutie z 26. marca 1992 sp. zn. 4 Cdo 6/1992 (R č. 37/1993) v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení (vedúcich k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), nezakladá však procesnú vadu v zmysle § 237 O.s.p.: „Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom,

ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom“. V rozhodnutí z 27. novembra 1997 sp. zn. Obdo V 56/1998 (R č. 125/1999) Najvyšší súd Slovenskej republiky uviedol, že „ak súd v priebehu konania nevykonal všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“.

Námietky žalovanej v dovolaní tak nie sú dôvodné a spôsobilé vyvodit' záver o existencii vady konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Žalovaná v dovolaní taktiež namietala inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., ako aj nesprávne právne posúdenie v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ku ktorým vadám však dovolací súd môže prihliadnuť len za podmienky prípustnosti dovolania; nejde ale o postup, ktorým by bola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom. Len v dôsledku prípustnosti dovolania sa pre dovolací súd otvorí možnosť prieskumnej činnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku odvolacieho súdu.

Keďže dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania žalovanej podľa § 237 O.s.p. a dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., jej opravný prostriedok odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.), bez toho, aby sa zaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Dovolací súd úspešnému žalobcovi nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože mu v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli (§ 142 ods. 1 v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 22. augusta 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková